

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 9ης Νοεμβρίου 1994*

Στην υπόθεση T-46/92,

The Scottish Football Association, εταιρία σκωτικού δικαίου, με έδρα τη Γλασκώβη (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους Ian S. Forrester, QC, of the Scots Bar, και Alasdair R. M. Bell, solicitor, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 8, rue Zithe,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Julian Curral, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 31ης Μαρτίου 1992, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

5, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (IV/33.742 — TESN/Football Authorities),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, H. Kirschner, B. Vesterdorf και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Ιουλίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία σκωτικού δικαίου, συσταθείσα υπό μορφή company limited by guarantee, απαρτιζόμενη κυρίως από ποδοσφαιρικούς συλλόγους και οργανισμούς και έχουσα ως αποστολή την προώθηση του ποδοσφαίρου στη Σκωτία και την εκπροσώπηση των συμφερόντων των σκωτικών συλλόγων σε όλα τα επίπεδα.

- 2) Στις 5 Δεκεμβρίου 1991 η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα επιστολή στηριζόμενη στο άρθρο 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17). Με την επιστολή αυτή, στην οποία παρειτίθεντο τα σχετικά χωρία του εν λόγω άρθρου καθώς και αποσπάσματα του άρθρου 15 του κανονισμού 17, η Επιτροπή, αναφερόμενη σε καταγγελία υποβληθείσα από το The European Sports Network (στο εξής: TESN), εξέφρασε την ανησυχία της για το ότι η προσφεύγουσα φαινόταν να έχει την πρόθεση να εμποδίσει το TESN να αναμεταδίδει στη Σκωτία ποδοσφαιρικούς αγώνες που διεξάγονται στην Αργεντινή. Κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα είχε έλθει σε επαφή για το ζήτημα αυτό με την ποδοσφαιρική ομοσπονδία της Αργεντινής, σύμφωνα με το άρθρο 47 του καταστατικού της Διεθνούς Ομοσπονδίας Εθνικών Ποδοσφαιρικών Ομοσπονδιών (στο εξής: FIFA), το οποίο παρέχει στην εκτελεστική επιτροπή της FIFA τη δυνατότητα να θεσπίσει νέο σύστημα κανόνων για τη διεθνή τηλεοπτική μετάδοση των ποδοσφαιρικών αγώνων. Κατά τις πληροφορίες που διέθετε η Επιτροπή, αυτό το νέο σύστημα δεν είχε ακόμα θεσπιστεί. Συνεπώς, η νομική βάση του διαβήματος της προσφεύγουσας προς την ποδοσφαιρική ομοσπονδία της Αργεντινής δεν ήταν σαφής. Η Επιτροπή κάλεσε συνεπώς την προσφεύγουσα — «προκειμένου η σχετική έρευνα να γίνει με πλήρη γνώση των πραγματικών περιστατικών και εντός του ορθού οικονομικού τους πλαισίου» — να απαντήσει στις ακόλουθες ερωτήσεις:

- «1) Ποιο ήταν, ενδεχομένως, το νομικό έρεισμα του διαβήματός σας προς την ποδοσφαιρική ομοσπονδία της Αργεντινής;
- 2) Υπάρχουν συμφωνίες μεταξύ των εθνικών ομοσπονδιών μελών της FIFA σχετικά με τη μετάδοση των ποδοσφαιρικών αγώνων μιας χώρας σε άλλη, εν αναμονή της θεσπίσεως νέας ρυθμίσεως από την εκτελεστική επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 47 του καταστατικού της FIFA;
- 3) Υπάρχουν οδηγίες της FIFA, της εκτελεστικής της επιτροπής ή οποιασδήποτε δικαστικής ή άλλης διοικητικής αρχής σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 47 ή του παλαιού άρθρου 37 ως προς τις αναμεταδόσεις αυτές, εν αναμονή της θεσπίσεως νέας ρυθμίσεως;

- 4) Παρακαλείσθε να μας παράσχετε αντίγραφο της αλληλογραφίας σας με την ποδοσφαιρική ομοσπονδία της Αργεντινής σχετικά με την τηλεοπτική μετάδοση από το TESN ποδοσφαιρικών αγώνων διεξαγομένων στην Αργεντινή.»

Η προθεσμία για την απάντηση στις ερωτήσεις αυτές καθορίστηκε σε τέσσερις εβδομάδες. Η Επιτροπή παρέπεμψε συναφώς στο άρθρο 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17.

- 3 Στις 14 Ιανουαρίου 1992, η προσφεύγουσα απάντησε ως εξής:

«(...)

Με κάποια έκπληξη λάβαμε την αίτησή σας. Είναι ευρέως γνωστό, τόσο στη Σκωτία, όσο και σε άλλες χώρες, ότι η τηλεοπτική μετάδοση των ποδοσφαιρικών αγώνων μπορεί να έχει αρνητικά αποτελέσματα στον αριθμό των θεατών του “πραγματικού” ποδοσφαίρου. Είναι καθήκον μας να προωθούμε και να ενθαρρύνουμε το ποδόσφαιρο ως άθλημα τόσο σε επίπεδο θεατών όσο και σε επίπεδο αθλήσεως. Η τηλεόραση αποτελεί εξαιρετο μέσο προωθήσεως και υποστηρίξεως του αθλήματος αυτού, αλλά, αν χρησιμοποιείται άκαιρα, είναι επίσης ικανή να το βλάψει, κυρίως μειώνοντας τον αριθμό των προσώπων που κανονικά θα παρευρίσκονταν σε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ομοσπονδία δεν διστάζει να πει ότι ακολουθεί και θα συνεχίσει να ακολουθεί πολιτική ασκήσεως ορισμένου ελέγχου επί της τηλεοπτικής μεταδόσεως στη Σκωτία ποδοσφαιρικών αγώνων, εφόσον η μετάδοση αυτή είναι ικανή να βλάψει τα γενικότερα συμφέροντα του σκωτικού ποδοσφαίρου (...).

Παντού στον κόσμο, οι ανησυχίες των ποδοσφαιρικών ομοσπονδιών είναι οι ίδιες. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τακτικώς διαβουλευόμεθα μεταξύ μας, χάριν αβρότητας, στο πλαίσιο των διεθνών ποδοσφαιρικών οργανισμών, προκειμένου να αποφεύγονται παρεμβολές μεταξύ τηλεοπτικώς μεταδιδόμενου και “πραγματικού” ποδοσφαίρου. Δεν φρονούμε ότι έχουμε την υποχρέωση να παραθέτουμε νομικές αιτιολογίες, όταν γράφουμε σε άλλη ποδοσφαιρική ομοσπονδία για να της υπενθυμίσουμε το αμοιβαίο συμφέρον μας να υπάρχει εξισορρόπηση μεταξύ των πλεονεκτημάτων και των μειονεκτημάτων από την τηλεοπτική αναμετάδοση ξένων αγώνων.

Δεν γνωρίζουμε την ημερομηνία κατά την οποία η FIFA θα περατώσει τη σχεδιαζόμενη αναθεώρηση των κανόνων της στο σημείο αυτό.

Για να πούμε την αλήθεια, δεν καταλαβαίνουμε ούτε γιατί ο κ. Baron αντιδρά τόσο έντονα στο ζήτημα αυτό ούτε γιατί η Επιτροπή παρενέβη με τόσο επιτακτικό τρόπο.

Θα ήμαστε ευτυχείς, αν σας συναντούσαμε οποτεδήποτε, προκειμένου να σας εκθέσουμε τις απόψεις μας επί του συνολικού προβλήματος της αντιθέσεως μεταξύ τηλεοπτικής αναμεταδόσεως και “πραγματικού” αγώνα, αλλά πιστεύουμε ειλικρινώς ότι, όσον αφορά το σχετικό με την Αργεντινή ζήτημα, η Επιτροπή δεν χρειάζεται να ανησυχεί για κάποια ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ δύο αδελφών ομοσπονδιών σχετικώς με το ζήτημα ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να υπηρετηθεί το άθλημα (...)».

Επειδή η Επιτροπή δεν απάντησε, η προσφεύγουσα της έγραψε στις 11 Μαρτίου 1992, προκειμένου να μάθει αν η από 14 Ιανουαρίου επιστολή της είχε περιέλθει σε αυτήν.

- 4 Στη συνέχεια, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα, με τηλεφωτοτυπία της 31ης Μαρτίου 1992, απόφαση της ίδιας ημερομηνίας — η επίσημη κοινοποίηση της οποίας πραγματοποιήθηκε μερικές ημέρες αργότερα — σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17. Με την απόφαση αυτή, κάλεσε την προσφεύγουσα, με απειλή χρηματικής ποινής 500 ECU ανά ημέρα καθυστερήσεως, να της παράσχει, εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων από την κοινοποίηση, τις πληροφορίες που ζητήθηκαν

με την από 5 Δεκεμβρίου 1991 επιστολή (άρθρα 1 και 2 και παράρτημα). Το άρθρο 3 της αποφάσεως επισημαίνει ότι παρέχεται η δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατ' αυτής ενώπιον του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με τα άρθρα 173 και 185 της Συνθήκης. Με τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρεται στο αντικείμενο της καταγγελίας που υπέβαλε το TESN (σημεία 1 και 2), υπενθυμίζει τον σκοπό που επιδίωκε η αρχική αίτηση παροχής πληροφοριών και διαπιστώνει ότι ήταν ελλιπής η απάντηση που έδωσε η προσφεύγουσα στις 14 Ιανουαρίου 1992 (σημείο 3). υπενθυμίζει την αναγκαιότητα των πληροφοριών που ζητήθηκαν για τη συνέχιση της έρευνάς της (σημείο 4) και προσδιορίζει την ενδεικνυόμενη, κατ' αυτή, προθεσμία απαντήσεως στην απόφαση (σημείο 6) καθώς και το ύψος της χρηματικής ποινής που προβλέπεται για την περίπτωση μη εκτελέσεως (σημεία 7 και 8).

5 Σε απάντηση της αποφάσεως αυτής, η προσφεύγουσα απέστειλε στις 15 Απριλίου 1992 επιστολή με την οποία, αφού υπογράμμισε το ισχυρό αίσθημα αδικίας που της είχε δημιουργήσει η συμπεριφορά της Επιτροπής, η οποία δεν απάντησε σε καμία από τις δύο επιστολές που της είχε απευθύνει η προσφεύγουσα τον Ιανουάριο και τον Μάρτιο του 1992, ανέφερε, όσον αφορά τις τέσσερις ερωτήσεις που της έθεσε η απόφαση, τα εξής:

1) Πλείστες όσες νομικές βάσεις θα μπορούσαν να αναφερθούν ως έρεισμα της αλληλογραφίας της προσφεύγουσας με ομόλογη ποδοσφαιρική ομοσπονδία. Ο καταστατικός χάρτης της προσφεύγουσας της αναθέτει ως αποστολή την από πάσης απόψεως προώθηση του ποδοσφαίρου στη Σκωτία· η αλληλογραφία με άλλες ομοσπονδίες αποτελεί μέρος της εκτελέσεως της αποστολής αυτής. Η προσφεύγουσα ζήτησε από την ομοσπονδία της Αργεντινής να διαβουλευθεί μαζί της, σύμφωνα με το άρθρο 47 του καταστατικού της FIFA και την πάγια πρακτική των ποδοσφαιρικών ομοσπονδιών ολοκλήρου του κόσμου, πριν από την αναμετάδοση στη Σκωτία ποδοσφαιρικών αγώνων που διεξάγονται στην Αργεντινή. Η συνημμένη αλληλογραφία αποδεικνύει σαφώς ότι η προσφεύγουσα δεν επιδίωξε να απαγορεύσει την τηλεοπτική αναμετάδοση στη Σκωτία ποδοσφαιρικών αγώνων που διεξάγονται στην Αργεντινή.

2) Οι κανόνες της FIFA για τη χρησιμοποίηση και τη διεθνή αναμετάδοση των μαγνητοσκοπημένων ποδοσφαιρικών αγώνων βρίσκονται στο στάδιο της επανεξετάσεως. Αναμένοντας την περάτωση της αναθεωρήσεως αυτής, η προσφεύγουσα (καθώς και άλλες εθνικές ποδοσφαιρικές ομοσπονδίες ολοκλήρου του κόσμου) συνέχισε να τηρεί τη μέχρι τούδε πρακτική, δηλαδή να διαβουλευεται με τις ομόλογες ομοσπονδίες πριν από την αναμετάδοση αυτή.

3) Η προσφεύγουσα δεν γνωρίζει καμία οδηγία της FIFA, της εκτελεστικής της επιτροπής ή οποιασδήποτε δικαστικής ή άλλης διοικητικής αρχής σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 47 (ή του παλαιού άρθρου 37) του καταστατικού της FIFA ως προς τις αναμεταδόσεις αυτές.

4) Εν είδει παραρτήματος της επιστολής της, η προσφεύγουσα επισύναψε αντίγραφο των επιστολών που είχε αποστείλει στην ομοσπονδία της Αργεντινής.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

6 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Ιουνίου 1992.

7 Μετά την άσκηση της προσφυγής, η Επιτροπή, με επιστολή που απηύθυνε στην προσφεύγουσα στις 24 Ιουνίου 1992, βεβαίωσε ότι οι απαντήσεις που δόθηκαν από την προσφεύγουσα με την από 15 Απριλίου 1992 επιστολή της ήσαν επαρκείς και παρείχαν τις πληροφορίες που είχε ζητήσει με την απόφασή της και ότι, κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα είχε πλήρως εκτελέσει την απόφαση αυτή.

8 Η έγγραφη διαδικασία ακολούθησε κανονική πορεία, με τη διευκρίνιση ότι η Επιτροπή δεν κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως. Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 17 Ιουλίου 1992, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, η οποία, με Διάταξη του Πρωτοδικείου (πρώτο τμήμα) της 28ης Οκτωβρίου 1992, αποφασίστηκε να συνεξεταστεί με την ουσία της υποθέσεως. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κατόπιν αιτήσεως της προσφεύγουσας, αναβλήθηκε η επ' ακροατηρίου συζήτηση που προβλεπόταν για τις 13 Οκτωβρίου 1993.

9 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 12 Ιουλίου 1994. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο.

10 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή·
- να ακυρώσει την απόφαση που η Επιτροπή της απηύθυνε στις 31 Μαρτίου 1992·
- να διατάξει κάθε άλλο αναγκαίο μέτρο για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·
- επικουρικώς, να την απορρίψει ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

- 11 Προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε, η Επιτροπή υποστηρίζει, στην ουσία, ότι υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον, δεδομένου ότι συμμορφώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση πριν ασκήσει την προσφυγή της, χωρίς να αμφισβητήσει ποτέ το δικαίωμα της Επιτροπής να ζητήσει τις εν λόγω πληροφορίες. Κατά συνέπεια, η ακύρωση της αποφάσεως αυτής δεν θα χρησίμευε πλέον σε τίποτα. Εξάλλου, η προσφεύγουσα ουδεμία ουσιώδη βλάβη υπέστη λόγω της αποφάσεως· συγκεκριμένα, δεν την προσέβαλε πριν απαντήσει, παρόλον ότι είχε πληροφορηθεί από το άρθρο 3 τα ένδικα μέσα που είχε τη δυνατότητα να ασκήσει.
- 12 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, αν μια πράξη είναι παράνομη, παραμένει παράνομη, είτε συμμορφωθεί κανείς προς αυτήν είτε όχι. Από το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ προκύπτει ότι κάλλιστα έχει συμφέρον να αμφισβητήσει απόφαση που της απευθύνεται ειδικά και την απειλεί με χρηματική ποινή, όταν το μέτρο αυτό δεν ήταν επιβεβλημένο. Εφόσον η Επιτροπή έχει κάνει κατάχρηση της εξουσίας της να λαμβάνει αποφάσεις, η προσφεύγουσα φρονεί ότι έχει έννομο συμφέρον να εξασφαλίσει ότι δεν θα επαναληφθεί τέτοια κατάχρηση. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προσέθεσε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε όταν είχαν ήδη αρχίσει να διεξάγονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο διαπραγματεύσεις μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών ποδοσφαιρικών ομοσπονδιών για την τηλεοπτική αναμετάδοση των ποδοσφαιρικών αγώνων, οι οποίες δεν έχουν ακόμη περατωθεί· με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα σκόπευε συνεπώς να προστατευθεί από τον συγκεκριμένο κίνδυνο να της απευθυνθούν, στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων αυτών, άλλες αδικαιολόγητες αποφάσεις του είδους αυτής που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.
- 13 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, ευθύς εξαρχής, ότι οι καθαρώς διαδικαστικής φύσεως αιτιάσεις της προσφεύγουσας κατά της αποφάσεως περιορίζονται, στην ουσία, στον ισχυρισμό ότι η μετάβαση της Επιτροπής από την πρώτη φάση της έρευνάς της — τη φάση της «απλής» αιτήσεως παροχής πληροφοριών — στη δεύτερη φάση — στη φάση της αιτήσεως που διατυπώνεται με απόφαση — αποτέλεσε υπερβολικό και πρόωγο μέτρο. Εντούτοις, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, όπως προκύπτει από τα άρθρα 11, παρά-

γραφος 5, 15, παράγραφος 1, στοιχείο β', και 16, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 17, η επιχείρηση ή η ένωση επιχειρήσεων που αντιμετωπίζει τέτοια απόφαση διατρέχει υψηλότερο κίνδυνο κυρώσεων από ό,τι στην περίπτωση που αντιμετωπίζει «απλή» αίτηση παροχής πληροφοριών. Συγκεκριμένα, μπορεί να της επιβληθεί ως κύρωση πρόστιμο για το ότι δεν έχει παράσχει τις ζητηθείσες πληροφορίες «εντός της καθορισθείσας προθεσμίας» και μπορεί να της επιβληθεί χρηματική ποινή για να αναγκασθεί να παράσχει «με τρόπο πλήρη και ακριβή» πληροφορίες. Συνεπώς, απλώς και μόνον το γεγονός ότι η Επιτροπή ζητεί με απόφαση την παροχή πληροφοριών είναι από τη φύση του ικανό να επηρεάσει τη νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου, με αποτέλεσμα να μην είναι δυνατόν αυτός, ακόμα και αν είναι καταρχήν διατεθειμένος να απαντήσει στις ερωτήσεις που του έχουν τεθεί, να θεωρηθεί ότι δεν έχει έννομο συμφέρον να αποφύγει να μεταβεί η Επιτροπή, πρόωρα και χωρίς τήρηση των κριτηρίων του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17, στη φάση της αποφάσεως.

- 14 Το έννομο συμφέρον αυτό εξακολουθεί να υφίσταται, ακόμη και όταν η απόφαση που διατάσσει την παροχή πληροφοριών έχει ήδη εκτελεστεί από τον αποδέκτη της κατά το χρονικό σημείο της ασκήσεως της προσφυγής ακυρώσεως, δεδομένου ότι η προσφυγή αυτή δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Επί πλέον, η ακύρωση της αποφάσεως αυτής είναι από μόνη της ικανή να έχει έννομες συνέπειες, κυρίως για τον λόγο ότι, αφενός, υποχρεώνει την Επιτροπή να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου και, αφετέρου, αποτρέπει την επανάληψη τέτοιας πρακτικής εκ μέρους της Επιτροπής (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21, και της 26ης Απριλίου 1988, 207/86, Apesco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2151, σκέψη 16). Τούτο ισχύει ιδιαίτερα εν προκειμένω, δεδομένου ότι, όπως ανέφεραν οι διάδικοι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, εξακολουθούν να διεξάγονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο διαπραγματεύσεις μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών ποδοσφαιρικών ομοσπονδιών επί του ζητήματος της τηλεοπτικής αναμεταδόσεως των ποδοσφαιρικών αγώνων. Συνεπώς, η προσφεύγουσα είναι υποχρεωμένη να αναμένει ότι ανά πάσα στιγμή θα αντιμετωπίσει νέες αιτήσεις εκ μέρους της Επιτροπής για την παροχή πληροφοριών. Συνεπώς, διατηρεί έννομο συμφέρον να διευκρινιστούν από τον κοινοτικό δικαστή οι νομικές προϋποθέσεις υπό τις οποίες η Επιτροπή έχει την εξουσία να ενεργεί δι' αποφάσεως σε τέτοια ζητήματα.

- 15 Κατά συνέπεια, η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

- 16 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα επικαλείται πέντε λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται από την παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ, από την παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας, της χρηστής διοικήσεως και της καλής πίστεως και από την προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων.

Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 17 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, κατά παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης, η Επιτροπή δεν έχει αιτιολογήσει επαρκώς την προσβαλλόμενη απόφαση, παρόλον ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει ήταν ιδιαίτερος σημαντική στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως. Η Επιτροπή όντως παρέλειψε σημαντικά πραγματικά στοιχεία. Συγκεκριμένα, η απόφαση αποσιώπησε την επιστολή της 11ης Μαρτίου 1992, με την οποία η προσφεύγουσα ρωτούσε την Επιτροπή αν είχε λάβει την αρχική απάντησή της. Από την έλλειψη όμως του στοιχείου αυτού στην αιτιολογία της αποφάσεως θα μπορούσε να συναχθεί ότι η προσφεύγουσα είχε σκοπίμως αποδουθεί σε πολιτική κωλυσιεργία, προοριζόμενη να εμποδίσει τις έρευνες της Επιτροπής. Τέλος, σε αντίθεση προς όσα εξαγγέλλονται στο σημείο 8 της αποφάσεως, η προσφεύγουσα δεν «αρνήθηκε», με την από 14 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της, να παράσχει τις πληροφορίες που είχαν ζητηθεί: απάντησε σε μέρος των ερωτήσεων και πρότεινε να συζητηθεί το σύνολο του προβλήματος.
- 18 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι στα σημεία 1 έως 4, 6 και 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως εξήγγειλε τους κύριους λόγους που την οδήγησαν να την εκδώσει. Το γεγονός ότι η απόφαση αναφέρθηκε στην αρχική καταγγελία σήμαινε ότι έπρεπε να γίνει σύγκριση των ερωτήσεων που τέθηκαν με την επιστολή της 5ης Δεκεμβρίου 1991 και των απαντήσεων που δόθηκαν με την επιστολή της 14ης Ιανουαρίου 1992. Από τη σύγκριση αυτή προκύπτει ότι ορθώς η Επιτροπή θεώρησε την επιστολή της 14ης Ιανουαρίου 1992 ως άρνηση της προσφεύγουσας να παράσχει πλήρως τις πληροφορίες που της είχε ζητήσει.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 19 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των ατομικών αποφάσεων έχει ως σκοπό να επιτρέπει στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του επί της νομιμότητας των αποφάσεων και να παρέχει στους ενδιαφερόμενους ικανές ενδείξεις ως προς το αν η απόφαση έχει επαρκές έρεισμα ή αν ενδεχομένως πάσχει ελάττωμα που θα επέτρεπε να αμφισβητηθεί το κύρος της, ενώ διευκρινίζεται ότι το περιεχόμενο της υποχρεώσεως αυτής εξαρτάται από τη φύση της οικείας πράξεως και από το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε (βλ., για παράδειγμα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 1992, C-181/90, Consortgan κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3557, σκέψη ω14).
- 20 Εν προκειμένω, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε μετά την ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ των διαδίκων και ότι περιέχει ακριβώς την ίδια αίτηση παροχής πληροφοριών η οποία είχε αποτελέσει το αντικείμενο της αλληλογραφίας αυτής. Δεν είναι δυνατόν, συνεπώς, να υποστηριχθεί ότι η απόφαση αιφνιδίασε την προσφεύγουσα και ότι, επομένως, χρειαζόταν ιδιαίτερος εμπειριστατωμένη αιτιολογία.
- 21 Στη συνέχεια, όσον αφορά την αιτιολογία που παρέθεσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, πρέπει να υπομνηστεί ότι η Επιτροπή, αφού συνόψισε τα πραγματικά περιστατικά που αποτέλεσαν την αφορμή της από 5 Δεκεμβρίου 1991 επιστολής της, με την οποία ζήτησε από την προσφεύγουσα τις εν λόγω πληροφορίες, ανέφερε στο σημείο 3 ότι η χρονολογούμενη από 14 Ιανουαρίου 1992 απαντητική επιστολή «παρέλειψε να παράσχει πλήρως τις πληροφορίες που ζητήθηκαν» («failed to provide the information requested in complete form»). Επί πλέον, η Επιτροπή επισήμανε, στο σημείο 4, ότι οι πληροφορίες που ζητήθηκαν, ιδίως δε η αλληλογραφία της προσφεύγουσας με την ποδοσφαιρική ομοσπονδία της Αργεντινής, ήταν αναγκαίες για να αξιολογήσει τη συμπεριφορά της προσφεύγουσας με γνώμονα τα άρθρα 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης ΕΚ. Δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι η αλληλογραφία αυτή δεν προσκομίστηκε σε απάντηση της «απλής» αιτήσεως παροχής πληροφοριών που απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα με την προαναφερθείσα επιστολή της 5ης Δεκεμβρίου 1991. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να αιτιολογήσει περισσότερο εμπειριστατωμένα τον ελλιπή χαρακτήρα των πληροφοριών που παρασχέθηκαν.

- 22 Πρέπει να προστεθεί ότι η προσφεύγουσα προδήλως ήταν σε θέση να κατανοήσει το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι έδωσε, εντός της προθεσμίας των δύο εβδομάδων που της είχε ταχθεί, απάντηση που η Επιτροπή έκρινε πλήρη και ικανοποιητική.
- 23 Τέλος, κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν έκανε μνεία ούτε της προθυμίας της για διάλογο ούτε της αιτήσεώς της να βεβαιώσει την παραλαβή της πρώτης επιστολής της, η αιτίαση αυτή πρέπει να θεωρηθεί αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, η παράλειψη αυτή δεν ήταν ικανή από τη φύση της να εμποδίσει ούτε την κατανόηση από την προσφεύγουσα του περιεχομένου της προσβαλλομένης αποφάσεως ούτε την προβολή των μέσων άμυνας που θα μπορούσε να αντιτάξει κατά της αποφάσεως αυτής ούτε, τέλος, τον δικαστικό έλεγχο που ασκεί το Πρωτοδικείο. Η Επιτροπή δεν ήταν, συνεπώς, υποχρεωμένη να εξετάσει τα στοιχεία αυτά στην αιτιολογία της αποφάσεως.
- 24 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να θεωρηθεί επαρκώς αιτιολογημένη, υπό την έννοια του άρθρου 190 της Συνθήκης, και ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 25 Η προσφεύγουσα στηρίζει, στην ουσία, αυτόν τον λόγο ακυρώσεως στον ισχυρισμό ότι, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, η Επιτροπή ενήργησε κατά τρόπο δυσανάλογο και υπερβολικό σε σχέση με τη συμπεριφορά της προσφεύγουσας, καθόσον την απείλησε μέσω της αποφάσεως με χρηματική ποινή, ενώ θα μπορούσε να επιτύχει τον σκοπό της αν απλώς της ζητούσε, ενδεχομένως και από τηλεφώνου, να συμπληρώσει τις απαντήσεις που είχε ήδη δώσει με την από 14 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της. Η τήρηση όμως της αρχής της αναλογι-

κότητας είναι ιδιαιτέρως σημαντική στις υποθέσεις στις οποίες τίθεται ζήτημα κυρώσεων, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 1956, 8/55, Fédération charbonnière de Belgique κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 85).

- 26 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το κρίσιμο ζήτημα εν προκειμένω συνίσταται στο αν ο ιδιώτης ο οποίος καταβάλλει προσπάθεια να απαντήσει σε αίτηση παροχής πληροφοριών και του οποίου όμως η απάντηση δεν κρίνεται ικανοποιητική μπορεί να απειληθεί με χρηματικές κυρώσεις. Η προσφεύγουσα είναι διατεθειμένη να το δεχτεί στην περίπτωση ηθελημένης αρνήσεως συνεργασίας με σκοπό κωλυσιεργίας. Ωστόσο, τέτοιο μέτρο δεν πρέπει να επιτρέπεται να ληφθεί στην περίπτωση που ο ιδιώτης καταβάλλει προσπάθεια να ικανοποιήσει αίτηση παροχής πληροφοριών, έχει προσφερθεί να συναντήσει τους αρμοδίους υπαλλήλους για να συζητήσει το σχετικό πρόβλημα, έχει απευθύνει δεύτερη επιστολή στην Επιτροπή, και, όχι μόνο δεν έχει λάβει απάντηση, αλλά έχει προσκρούσει στη σιωπή της Επιτροπής.
- 27 Η Επιτροπή απαντά ότι ακόμα και από πολύ επιφανειακή σύγκριση των ερωτήσεων που τέθηκαν με την από 5 Δεκεμβρίου 1991 επιστολή της και των απαντήσεων που δόθηκαν με την από 14 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της προσφεύγουσας προκύπτει ότι η προσφεύγουσα αγνόησε, κατά το μάλλον ή ήττον, τη δεύτερη και την τρίτη ερώτηση και, όσο για τις υπόλοιπες, άφησε να εννοηθεί ότι το «σχετικό με την Αργεντινή ζήτημα» δεν αφορούσε την Επιτροπή, ενώ η προθυμία της να συζητήσει γενικότητες δεν είχε σχέση με τις συγκεκριμένες ερωτήσεις που της είχαν τεθεί. Η Επιτροπή εξάγει από τα προεκτεθέντα το συμπέρασμα ότι ορθώς θεώρησε ότι η αρχική της αίτηση παροχής πληροφοριών είχε προσκρούσει σε άρνηση. Κατόπιν της αρνήσεως αυτής και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το άρθρο 11 του κανονισμού 17 δεν προβλέπει παρά μόνο μια διαδικασία σε δύο φάσεις, η απευθείας μετάβαση στη δεύτερη φάση, στη φάση της αιτήσεως παροχής πληροφοριών που διατυπώνεται με απόφαση, ήταν πλήρως νομότυπη και σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας.
- 28 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή προσέθεσε ότι είχε ευθύνες έναντι της επιχειρήσεως TESN, η οποία είχε υποβάλει καταγγελία και θα μπορούσε να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως. Η δε προσφεύγουσα ομολόγησε ρητώς ότι οι δύο προθεσμίες που έταξε η Επιτροπή με την επιστολή της 5ης Δεκεμβρίου 1991 και με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως ήσαν επαρκείς για να απαντήσει στις ερωτήσεις που είχαν τεθεί.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 29 Πρέπει να διευκρινιστεί, ευθύς εξαρχής, ότι ο λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα δεν αφορά την εσωτερική νομιμότητα της απευθυνθείσας σε αυτήν αιτήσεως παροχής πληροφοριών, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την εξουσία της Επιτροπής να της θέσει τις εν λόγω τέσσερις ερωτήσεις. Η μοναδική της αιτίαση έγκειται στον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή, αντί να συνεχίσει την άτυπη αλληλογραφία, έλαβε πρόωρα και κατά τρόπον υπερβολικό την απόφαση που την απειλούσε με χρηματική ποινή.
- 30 Στη συνέχεια, όσον αφορά το ζήτημα αν η Επιτροπή, εκδίδοντας υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες την προσβαλλόμενη απόφαση, προέβη σε ορθή εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το ανωτέρω άρθρο προβλέπει, για την άσκηση από την Επιτροπή της εξουσίας της να ζητεί τις πληροφορίες που κρίνει αναγκαίες, διαδικασία σε δύο φάσεις, η δεύτερη εκ των οποίων, που περιλαμβάνει την έκδοση από την Επιτροπή αποφάσεως διευκρινίζουσας τις αιτούμενες πληροφορίες, δεν μπορεί να χωρήσει παρά μόνον αν η πρώτη φάση, που χαρακτηρίζεται από την αποστολή αιτήσεως παροχής πληροφοριών, έχει επιχειρηθεί ανεπιτυχώς (βλ. την απόφαση της 26ης Ιουνίου 1980, 136/79, National Panasonic κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 347, σκέψη 10).
- 31 Όσο για το ζήτημα με ποια μέσα η Επιτροπή πρέπει «να επιχειρεί την πρώτη φάση» της προκαταρκτικής διαδικασίας έρευνας, πρέπει να σημειωθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο κανονισμός 17 παρέχει στην Επιτροπή ευρείες εξουσίες έρευνας και επιβάλλει στους ενδιαφερόμενους ιδιώτες την υποχρέωση να συνεργάζονται ενεργώς κατά την έρευνα, δηλαδή την υποχρέωση, μεταξύ άλλων, να θέτουν στη διάθεση της Επιτροπής όλα τα σχετικά με το αντικείμενο της έρευνας πληροφοριακά στοιχεία (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1989, 374/87, Orkem κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3283, σκέψεις 22 και 27). Κατά συνέπεια, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θα μπορούσε να είναι δικαιολογημένη μόνο στην περίπτωση πρόδηλης κωλυσιεργίας του έργου της Επιτροπής εκ μέρους της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί. Λόγω της επιβαλλομένης στους ενδιαφερομένους ιδιώτες υποχρεώσεως ενεργού συνεργασίας κατά τη διάρκεια της προκαταρκτικής διαδικασίας έρευνας, η παθητική αντίδραση μπορεί από μόνη της να δικαιολογήσει την έκδοση τυπικής αποφάσεως βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17.

32 Υπό το πρίσμα των σκέψεων αυτών πρέπει, συνεπώς, να εξετασθούν οι απαντήσεις που έδωσε η προσφεύγουσα με την από 14 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της στην από 5 Δεκεμβρίου 1991 αίτηση παροχής πληροφοριών. Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, σε απάντηση της πρώτης ερωτήσεως, η προσφεύγουσα επισήμανε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να στηρίξει νομικά το γεγονός ότι γράφει στην ποδοσφαιρική ομοσπονδία της Αργεντινής και ότι, σε απάντηση της δεύτερης ερωτήσεως, σημείωσε ότι δεν διέθετε τις ζητηθείσες πληροφορίες. Αντί να απαντήσει στην τρίτη ερώτηση, προσφέρθηκε να δώσει γενικές προφορικές εξηγήσεις· η αλληλογραφία που είχε ανταλλάξει με την ποδοσφαιρική ομοσπονδία της Αργεντινής, η υποβολή της οποίας ζητήθηκε με την τέταρτη ερώτηση, ουδόλως παρασχέθηκε από την προσφεύγουσα. Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι απαντήσεις αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως έκφραση ενεργού συνεργασίας εκ μέρους της προσφεύγουσας.

33 Επί πλέον, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι πίστευε «ειλικρινώς ότι, όσον αφορά το σχετικό με την Αργεντινή ζήτημα, η Επιτροπή δεν χρειάζεται να ανησυχεί για κάποια ανταλλαγή αλληλογραφίας μεταξύ δύο αδελφών ομοσπονδιών...» («we honestly think that as to the Argentinian matter, the Commission need not to be troubled about an exchange of correspondance between two fraternal associations...»). Η παρατήρηση αυτή αναλύεται αντικειμενικώς σε ευγενική, αλλά ρητή, άρνηση συνεργασίας με την Επιτροπή στο ζήτημα αυτό. Υπό αυτές τις συγκεκριμένες συνθήκες, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη ούτε να συνεχίσει μια παρατεταμένη άτυπη αλληλογραφία ούτε να ανοίξει προφορικό διάλογο με την προσφεύγουσα, η οποία είχε παράσχει μόνο μέρος των πληροφοριών που είχαν ζητηθεί. Η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να μεταβεί στη δεύτερη φάση της προκαταρκτικής διαδικασίας έρευνας, στη φάση της αιτήσεως παροχής πληροφοριών που διατυπώνεται με απόφαση, χωρίς το διάβημα αυτό να μπορεί να θεωρηθεί υπερβολικό.

34 Από το σύνολο των σκέψεων που προηγήθηκαν προκύπτει ότι η Επιτροπή προέβη σε ορθή εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 και ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.

Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 35 Η προσφεύγουσα, αναφερόμενη στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1983, 179/82, Lucchini κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 3083), και της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 και 110/82, IAZ κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 3369), ισχυρίζεται ότι δεν μπορούσε να προβλέψει ότι η από 14 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της δεν ανταποκρινόταν στην αίτηση της Επιτροπής. Δεδομένης της ελλείψεως αντιδράσεως της Επιτροπής, η οποία ούτε καν απάντησε στην από 11 Μαρτίου 1992 επιστολή της προσφεύγουσας, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έπρεπε να εκδοθεί.
- 36 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι η νομολογία που παρέθεσε η προσφεύγουσα είναι κρίσιμη για την παρούσα υπόθεση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Από τις σκέψεις που προηγήθηκαν προκύπτει ότι η επιστολή της προσφεύγουσας της 14ης Ιανουαρίου 1992 δεν περιείχε όλες τις πληροφορίες που η Επιτροπή έκρινε αναγκαίες για την έρευνά της. Η προσφεύγουσα, σημειώνοντας ότι η Επιτροπή δεν χρειαζόταν «να ανησυχεί» για την αιτηθείσα αλληλογραφία, έπρεπε να αναμένει ότι η απάντηση αυτή μπορούσε, από τη σκοπιά της Επιτροπής, να θεωρηθεί ανεπαρκής. Η απλή αίτηση της 11ης Μαρτίου 1992 να βεβαιωθεί η παραλαβή της πρώτης επιστολής της 14ης Ιανουαρίου 1992 δεν αποδυναμώνει αυτή τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα έπρεπε να αναμένει την έκδοση αποφάσεως βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17. Συνεπώς, η αρχή της χρηστής διοικήσεως δεν έχει παραβιαστεί.

Όσον αφορά τους λόγους ακυρώσεως που αντλούνται από την παραβίαση της αρχής της καλής πίστεως και από την προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων

38 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή, με τη χαρακτηριζόμενη ως αυθαίρετη συμπεριφορά της, παρέβη την υποχρέωσή της να τηρεί την αρχή της καλής πίστεως. Όμως, το Πρωτοδικείο έχει ήδη διαπιστώσει ότι η προσφεύγουσα δεν συνεργάστηκε ενεργώς με την Επιτροπή κατά τη διάρκεια της πρώτης φάσεως της διαδικασίας έρευνας. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη καλής πίστεως που η Επιτροπή θα μπορούσε να έχει παραβεί. Οι σκέψεις αυτές ισχύουν και για τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων, προς στήριξη του οποίου η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή, μη δίδοντάς της, όπως θα ήταν δίκαιο, την ευκαιρία να απαντήσει στην «απλή» αίτησή της για παροχή πληροφοριών, δεν δημιούργησε πραγματικές ευκαιρίες επιτυχίας της πρώτης φάσεως της προκαταρκτικής διαδικασίας έρευνας.

39 Συνεπώς, ούτε αυτοί οι λόγοι ακυρώσεως, οι οποίοι, εξάλλου, εμφανίζονται ως απλή επανάληψη, μπορούν να γίνουν δεκτοί.

40 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Schintgen

García-Valdecasas

Kirschner

Vesterdorf

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Νοεμβρίου 1994.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

R. Schintgen